

KAKO JE UDOVIŠTE UBIJALO HRVATE?

– Tito je osobno u detalje isplanirao, proveo i nadgledao provo enje genocida

Datum objave: 31. sije anj 2016./Autor: Mario Filip/Izvor: dragovoljac.com

HRVATSKI HOLOKAUST: Istina o najve em monstrumu

Godinama su „antifašisti“ branili svog šefa tvrde i da on nije znao što se doga a. Oni to, unato jasnim dokazima, ine i danas. ak je i on sam, prema svjedo enju Miroslava Krleže, rekao da je morao „pustiti Srbe da se izdovolje“. Sad je još i na Srbe svalio svu svoju psihopatsku zlo u.

A pogledajmo kakva je doista istina. U svojim istraživanjima poslijeratnih pokolja, dr Zoran Boži je pronašao slijede e injenice i objavio ih još 2009. godine:

„HRVATSKI SMRAD E SVJETLOST DANA GLEDATI SAMO DO NAJBLIŽE JAME“

U nedjelju 20. svibnja predve er, nenajavljeno je u pratnji generala Aleksandra Rankovi a i Koste Na a ušao u Varaždin i obratio se graanima, koje su partizani strojnicama i bajunetima natjerali na Kapucinski trg. U svom govoru održanom u pripitom stanju, izjavio je da „u Varaždin nije došao službeno, niti da govori o politici, ve da obi e jedinice JA koje u okolici obavljaju važne zada e na kona nom obra unu s hrvatskim smradom“. Nadalje, svim protivnicima svojeg režima najavio je „da e u novoj komunisti koj državi svjetlost dana gledati samo toliko dugo, koliko traje put do najbliže jame“.

Tijekom dvodnevnog boravka na sjeverozapadu Hrvatske 19. i 20. svibnja, Tito je obišao partizanska stratišta, pregledao svježe iskopane masovne grobnice i razgovarao sa psihopatima koji su vršili „likvidacije“. Potom je 21. 5. došao u Zagreb i isti dan održao govor na Markovu trgu u kojemu je rekao i ovo: „Nikad više ne emo dozvoliti da se pojedinci koriste plodovima džinovske borbe naroda. Mi emo našu ku u provjetriti tako da zauvijek nestane onog hrvatskog smrada koji ne smije kužiti našu zajedni ku ku u – slobodnu, federativnu Jugoslaviju“.

KONCENTRACIJSKI LOGORI ZA ISTREBLJENJE HRVATA

Slijede a tri dana Tito je boravio u Zagrebu i njegovoj okolini, te pritom osobno rukovodio masovnim ubijanjem Hrvata. Prema svjedo anstvu asnika OZNE Dragutina Rafaja, u Karlovcu je obišao Komunisti ki koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata, Dubovac i tamo zatekao tisu e Hrvata kako leže na zemlji unutar žice. Zapovjedniku je naredio „ubrzavanje dinamike ubijanja uklju ivanjem srpskog stanovništva Korduna i Banije i to tako da hrvatsku bandu uz prethodnu najavu šalje na likvidaciju u srpska sela“.

U Sisku je posjetio sli an, no nešto manji logor Viktorovac i tako er naredio žurnije ubijanje uz pomo okolnog srpskog stanovništva. U obilasku samoborskih logora i stratišta zadržao se jedno cijelo poslijepodne.

„POBITI HRVATSKU RANJENI KU UBRAD“

U pratnji bivšeg bravara, generala OZNE Ivana Kraja i a, više je puta obišao zagreba ke logore i zatvore i izrazio nezadovoljstvo sporoš u „likvidacije“. Od Kraja i a i Ministra zdravstva Narodne vlade Hrvatske dr. Aleksandra Koharevi a zatražio je detaljan popis pobijene „hrvatske ranjeni ke ubradi“ iz zagreba kih bolnica, jer je na uo da je nekima pošte en život. Nakon toga svi preostali ranjenici su pobijeni, a „vrhovni komandant je dobio popis smaknutih ranjenika iz svih tadašnjih 11 zagreba kih bolnica. Ukupan broj ubijenih ranjenika iznosio je 4.791. Tom iznosu nisu bili pribrojani teški tuberkulozni bolesnici poklani u Bolnici Brestovac na Zagreba koj Gori. Prezauzet ubijanjem Hrvata, Tito se 22. svibnja telegramom ispri ao generalu Crvene armije Ždanovu što ga osobno ne može primiti prilikom njegova posjeta Beogradu, pa je gosta u zamjenu primio na elnik Generalštaba JA Arso Jovanovi .

U petak 25. svibnja Tito je u Zagrebu sve ano proslavio svoj navodni ro endan. Prema Divjanovi evom svjedo anstvu njegovi najbliži suradnici priredili su mu u ime ro endanskog poklona „drugarsko“ iznena enje. Odveli su ga u policijsku zgradu u Petrinjskoj ulici i s prozora mu u dvorištu pokazali netom izru enu Hrvatsku vladu na elu s dr. Nikolom Mandi em i dr. Milom Budakom, „postrojenu njemu u ast“. Tito je pobjedonosno blistao osje aju i vrhunac vlastite mo i. Svojoj je pratnji s ponosom pokazao eliju u kojoj je svojedobno bio zatvoren. Potom se odvezao na proslavu ro endana koja je trajala dugo u no i završila teškim opijanjem sudionika.

IZBJEGLI KU BANDU IZBACITI IZ GRADA, A ONDA BEZ MILOSTI LIKVIDIRATI

Idu e jutro, nakon što se otrijeznio, Tito je odlu io na revolucionaran na in riješiti pitanje velikog broja ratnih izbjeglica zate enih u Zagrebu i bližoj okolini. Zagreb, koji je prigodom zadnjeg prijeratnog popisa 1931. imao 185.581 stanovnika, do ekao je konac rata s preko 600.000 duša, pretežito vojnika i izbjeglica iz opustošenog dijela NDH. Nakon uzmaka hrvatske vojske u Austriju, u Zagrebu je na rubu gladi i dalje boravilo oko 220.000 svjetovnih (civilnih) izbjeglica. Prema Divjanovi evu svjedo anstvu, Tito je u subotu 26. svibnja naredio „da se ova cjelokupna hrvatska izbjegli ka banda izbaci iz grada“ i „pod oružanom pratnjom jedinica regularne armije, OZNE i KNOJ-a, usiljenim hodnjama ili vlakovima organizirano sprovede u zavi ajna mjesta“. „Putem ili po prispije u u zavi aj, hrvatski je smrad trebalo bez milosti likvidirati, jer su oni ve inom bili narodni neprijatelji“.

Zapovjednik grada Ve eslav Holjevac isti je dan prema maršalovoj naredbi raspisao okružnicu i otvorio dva prolazna logora. Manji, za izbjeglice iz užeg gradskog podru ja, u prihvatnoj stanici Crvenog križa kod Glavnog kolodvora, te ve i, za izbjeglice iz okolice grada, u Psihijatrijskoj bolnici Vrap e. Partizanska horda je potom, usred Zagreba i ne zaziru i od zgražanja javnosti, po ela s plja kom, silovanjem, nasilnim odvo enjem i klanjem ove skupine nesretnih ljudi, koju su uglavnom inili starci, žene i djeca.

POBIJENI ZAGREBA KI MLADI I U DOBI OD 21 DO 24 GODINE

Prema Svjedo enju Ko e Popovi a i dr. Gabrijela Divjanovi a, Tito je nakon proslave ro endana na nagovor generala Rankovi a naredio da se za odmazdu pobiju svi hrvatski mladi i ro eni izme u 1924. i 1927. (21-24 godine starosti) u gradu i kotaru Zagreb, koji nisu zarobljeni u završnim operacijama II svjetskog rata, a njegov su kraj iz raznih razloga do ekali kod ku e. Naredba je izuzela osobe koje su pristupile jedinicama partizanske paravojske, te pojedince zdravstveno nesposobne za službu u oružanim

snagama. Komanda grada Zagreba ovu je Titovu odluku uobličila u uvenu „Naredbu broj 7“. Tom je naredbom komanda uspjela podložiti namamiti 7.800 mladića koji su se kojekuda skrivali, da se jave radi tobožnjeg „novačenja u JA“.

Odmah po partizanskom „novačenju“, izvršenom u vojnom objektu u Maksimirskoj ulici 63, mladići su stavljeni pod vojnu stražu i sprovedeni u logore Maksimir i Prečko. Odatle su, podijeljeni u dvije skupine, u četveroredovima odvedeni na usiljenu hodnju smrti preko Podravine, Slavonije i Srijema u logor Kovin u Vojvodini. Nakon neizrecivih zvjerstava izvršenih putem, u Kovin ih je živih stiglo 2.200, a u Zagreb se vratilo svega 58.

„LIKVIDIRALI SMO 200.000 BANDITA, A JOŠ TOLIKO SMO ZAROBILI“

Vjesnik je u nedjelju 27. 5. donio vijest „da Tito ovih dana u pratnji generala Rankovića obilazi okolicu Zagreba“, bolje reći rukovodi pokoljem Hrvata širokih razmjera, koji je upravo tada bio u punom zamahu. Vodnik OZNE i sudionik pokolja u okolici Krapine, a kasnije pokajnik Mladen Šafranko, osobno je svjedočio da je Tito dan-dva nakon svog rođendana obišao zatvor OZNE u Krapini, logore u Mirkovcu i Oroslavlju, te stratišta u Čurmancu i na Maceljskoj Gori. Ovaj se posjet mogao dogoditi isključivo između 26. i 28. svibnja. S udaljenosti od kojih 300 m Tito je promatrao ubijanje skupine od 500 do 600 nezakonitoh uhićenih svjetovnih osoba. Prema njegovoj naredbi svi su ubijeni sjekirama. Potom je prišao jami i naredio da se na tijela, koja su se još uvijek micala, nagne zemlja.

Prema partizanskom tisku, Tito je 28. svibnja otišao iz Zagreba u Ljubljanu, gdje je istog dana održao brojno posjećen govor. U njemu se neuvijeno i pobjedonosno pohvalio: „Likvidirali smo 200.000 bandita, a još toliko smo zarobili. Stigla ih je ruka naše pravde“. Prema svjedočenju borca prateg bataljona Franca Sečena, putem je obišao stratište u rudniku Barbarin rov (Huda jama) na brdu iznad Laškog i stratišta u Trbovlju, gdje je „izrazio zadovoljstvo metodologijom ubijanja“. U rudniku su žrtve, nakon serijskog vezanja žicom, žive bacali u okomita rudarska okna i potom su za njima ubacivali potpaljeni dinamit. Prema svjedočanstvu Milovana Čilasa, Tito je u Ljubljani 28. svibnja, nakon govora i cjelodnevnog proslave pobjede partizanske paravojske, mrtav pijan osobno naredio otvaranje novog masovnog stratišta na Kočevskom Rogu, koje je trebalo ubrzati „likvidaciju“ spomenutih preostalih 200.000 zarobljenih „bandita“. Tito pritom nije razbijao glavu utanačenjem bilo broja, bilo na čina odabira zarobljenika i uhićenika za smaknuće na Kočevskom Rogu. To je pitanje prepustio svojim partizanskim životinjama. Odabir i broj žrtava kočevskog pokolja bili su stoga, kao dio tada široko razmahane stihije masovnog ubijanja, nasumični i slobodno improvizirani od Titovih krvoloka. Samo mjesto pokolja, pijani je maršal odabrao na savjet Franca Leskoška Luke i Borisa Kidriča, svojedobno zapovjednika i politkomesara tzv. Glavnog štaba Slovenije, te Ivana Matije, načelnika OZNE za Sloveniju. Sva trojica pozivnih ubojica, odlično su poznavali bespućja i pešine Kočevskog Roga, jer su se upravo u njima skrivaju i neotkriveni održali cijelo vrijeme rata. Tito je tada u Ljubljani i okolici proboravio cijeli tjedan, odnosno razdoblje od 28. svibnja do 2. lipnja, kada se vratio u Zagreb i primio izaslanstvo katoličke crkve na čelu s biskupom Salis-Sevisom.

OSOBNOSTI JE POSJETIO KOČEVSKI ROG, HUDU JAMU I TEZNO

Upravo tijekom tog boravka u Sloveniji, to nije 1. lipnja, Tito je prema svjedočenju partizanskog koljača Jureša visokim partijskim i vojnim izaslanstvom obišao klaonicu na Kočevskom Rogu u vrijeme najžešćeg ubijanja ljudi. Nakon jednodnevnog boravka u Zagrebu 2. lipnja, Tito je nenajavljeno 3. lipnja ponovno otišao u Sloveniju i konspirativno se kretajući, susreo s maršalom Crvene armije i zapovjednikom ukrajinske fronte F. I. Tolbuhinom, te ga pritom odlikovao ordenom „narodnog heroja“. Vjesnik nije naveo mjesto i vrijeme susreta, no izvijestio je „kako je Tito na putu kroz Sloveniju obišao Celje i okolicu“. Svjedok Sečen tvrdi da je Tito uistinu obišao okolicu Celja, no prvenstveno klaonicu ljudi koja je radila punim pogonom. To su bili eksterminacijski logori Bezigrad i Teharje dupkom puni zarobljenika i uhićenika, te okolna stratišta. Tito je isti dan obišao logor i šumu Tezno kraj Maribora. Sečen navodi da nikada u životu nije vidio ništa slično. „To su bili vrlo duboki, kilometrima dugački protukolski iskopi do vrha popunjeni leševima ljudi, iz kojih se širio strašan smrad“. Tito je naredio da se jame zatrpaju čim prije, ako treba i uz uporabu strojeva.

„HRVATSKA BANDA JE DVA METRA ISPOD ZEMLJE“

U utorak 5. lipnja ujutro Tito je posjetio partizanske ranjenike u Vojnoj bolnici Rebro, gdje se zadržao preko 2 sata. Pritom se zanimao je li bolnica do kraja oišena od „hrvatske bande“. Zapovjednik Vojne bolnice Rebro, partizanski kapetan dr. Julius, svom je maršalu podnio slijede i prijavak: „Hrvatske bande više nema. Smještena je na dva metra ispod zemlje, a neki još i dublje“.

Odmah nakon posjeta Rebru, Tito je u pratnji generala Rankovića otišao u Bjelovar, gdje je prvo posjetio Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Bjelovar i stratište Lug. Potom je iz Bjelovara pravcem današnje podravske magistrale krenuo prema Osijeku. Kolona vozila je uz rubove ceste stalno nailazila na nepokopane, unakažene ljudske leševe, zaostale iza prolazaka hodnja smrti. Vozila su u nekoliko navrata obišla četveroredove izglednijih i krajnje iscrpljenih, polugolih ljudi, koji su se usporeno vukli cestom pod partizanskom stražom.

Prema kazivanju generala Kopačevića i Popovića, od 9. svibnja nadalje, samo na relaciji Bjelovar-Kovin, u pokretu je istodobno bilo 26 ešalona ratnih zarobljenika i uhićenih civila, a svaki je brojio od 3 do 5 tisuća ljudi. Tim je pravcem tijekom dva mjeseca, ususret pomnom razrušenom stroju za ubijanje, prošlo 200.000 ljudi, od kojih je rijetko tko preživio. Oni su dijelom pobijeni na području Vojvodine i pobacani u protutenkovske rovove koje su tamo iskopali Nijemci (kao i one u Teznom kod Maribora) u svrhu zaustavljanja Crvene armije na Sremskom frontu. U srijedu 6. lipnja rano ujutro, obišao je veliki logor u Kovinu i nakon toga se skrasio u dvoru srpskih kraljeva u Beogradu.

Unatoč uvjerenosti u vlastitu nedodirljivost, Tito je bio svjestan strahote koju činili i njezinih mogućih povijesnih posljedica, pa je tih dana dao nalog Kopačeviću i Popoviću, u to vrijeme načelniku Generalštaba JNA, da se unište svi pisani tragovi o poslijeratnim pokoljima. U tu operaciju bili su uključeni: XII. odelenje JNA (Služba bezbednosti), personalna služba JNA, Vojnoistorijski arhiv, Savezni zavod za statistiku, te UDBA i njene ispostave.

KOPAČEVIĆ I POPOVIĆ : „TITO JE BIO TEŠKO POREMEĆEN I LIČNOST“

Najzorniji prikaz Titove uloge u pokolju hrvatskog stanovništva tijekom proljeća i ljeta 1945. pružio je general Kopačević, u svjedočanstvu izrečenom nakon što je pao u Titovu nemilost i bio lišen svih partijskih i državnih dužnosti. Popović tvrdi da je Tito rukovođenije svim važnim političkim i vojnim zadacima uvijek vrsto držao u svojim rukama i nikada ga nije prepuštao svojim suradnicima. Takav je odnos imao i prema zahtjevnom i složenom pothvatu eksterminacije Hrvata, Nijemaca, Mađara i Šiptara koncem II svjetskog rata. Tito je tih dana s najpovjerljivijim suradnicima satima sjedio nad zemljovidima zarobljeničkih „maršruta“, naredbama za otvaranje stotina logora i planovima za što djelotvornije i što okrutnije ubijanje svojih političkih i klasnih neprijatelja.

Prema Kopačevićinom navodu, maršal prema svojim žrtvama, kako iz neprijateljskih, tako i vlastitih, komunističkih redova, nije osjećao nikakvu sućut. Bio je teško poremećen i ličnost, kojoj dostojanstvo i životi ljudi nisu značili ništa. Bolesno je uživao gledajući i krvonošenje ljudi i samim gašenja ljudskih života. Tito se više puta javno hvalio kako je pokolj Hrvata izvršen 1945. njegov doktorat znanosti na univerzitetu komunističke revolucije, ime je javno preuzeo vrhovnu zapovjednu odgovornost za taj zločin bez zastare. Pri njegovom izvršenju nitko nije evidentirao imena i broj ubijenih ljudi. Jednostavno rečeno, zemljom su se valjale kolone iznemoglih zarobljenika i uhićenika, te punile zatvore i logore. Ubijanja su bila svakodnevna uz nastojanje da ih se pobije što više u što kraćem roku. O metodologiji „likvidacija“ nitko nije vodio računa i ona je bila prepuštena izvršiteljima.

Pored osobnog izdavanja brojnih naredbi za „likvidacije“, te javnog preuzimanja vrhovne zapovjedne zločinačke odgovornosti, Tito se nije libio javno pohvaliti i brojnošću u pobijenih „narodnih neprijatelja“ 1945. godine. Ona prema službenom partijskom izvješću iz 1952. iznosi 586.000 ljudi. Unutar tog broja preko 500.000 žrtava činili su Hrvati. Uz svog vrhovnog zapovjednika i vrh zapovjedne piramide, dobro su poznati i neposredni izvršitelji tog genocida. To su bili tadašnja tzv. Jugoslavenska armija, postrojbe KNOJ-a i OZNE, organi „narodne vlasti“ zvani Narodno oslobodilački odbori i njihovi odsjeci unutrašnjih poslova, te mnogobrojno srpsko stanovništvo, koje je prema Titovu naputku dovedene hrvatske uhićenike ubijalo s posebnom nasladom, u velikom broju i iznimno okrutno. Istaknute komunističke ubojice, od maršala Tita pa do Pavla Lovasića, vlasti Republike Hrvatske su, poput jugoslavenskih, izdigle na „most oltara revolucije“ i njihovim imenima prozvale ulice, trgove i parkove, kako bi udruženim snagama, plešući i Kozaračko kolo,

nastavili s ruganjem žrtvama hrvatskog genocida izvršenog prije sedamdeset godina. Ni jedan od dostupnih po initelja tada izvršenog ratnog zlo ina protiv hrvatskog naroda nije podvrgnut kaznenom progonu. Ovom stravi nom nizu svjedo anstava možemo još dodati i podatak Dragana Hazlera da je iz Biha a na sam Boži 1942. godine došao takozvani maršal Tito, da se osobno uvjeri da je zarobljen Jure Franceti . Vide i teško ranjene hrvatske vojnike, rekao je doslovno:”...bandite ne treba da se le i, nego im dati dnevno par e leba i ašu vode, da se što dulje mu e...”. Ove rije i, osim poslovi ne okrutnosti, po svom jeziku smještaju Tita negdje u Pomoravlje ili Šumadiju, što dodatno zapli e raspravu o tome tko je zapravo Tito, ili možda bolje – koliko Tita je zapravo bilo.

Ta užasna nedjela nisu bila rezultat samo patološke mržnje, nego i hladnog i prora unatog plana istrebljenja Hrvata na na in koji se je u više navrata pripisivao nekim drugim vlastodržcima. Formula je bila jednostavna: jednu tre inu pobiti, drugu prognati, a tre u „preodgojiti“. Tito je doduše pobio „samo“ jednu šestinu hrvatskog naroda, ali u toj šestini velika ve ina bili su muškarci i to mladi i zdravi. To zna i da je muškaraca doista pobio oko jedne tre ine, ali budu i da su to ve inom bili mladi ljudi sposobni osnivati obitelj, njih je pobio možda i preko polovice. Drugi dio plana provodio je dvadesetak godina kasnije, kada je „velikodušno“ svakome dao „pasoš“ (putovnicu), ime je mnogima trasirao put u inozemstvo iz kojega se neki nikada nisu vratili. Tre i dio plana nije mu uspio, jer su mnoge Hrvatice odlu ile ostati same radije nego da sebe i svoje potomke pretvaraju u „ateisti ke jugoslovene“. Unato svim zabranama, domoljubna svijest nije nestala. Naprotiv, bilo je dovoljno želje za slobodom da ju se u Domovinskom ratu i ostvari. Unato svim sotonskim klanjima, Titov paklenski plan završio je debaklom.

Ono što apsurd ini jedinstvenim u svijetu je injenica da taj patološki ubojica i danas ima svoj trg, jedan od najljepših u glavnom gradu, a održavaju ga upravo oni ije je pretke pobio – Hrvati. Štoviše, zove se „Trg maršala Tita“, ime mu njegove žrtve priznaju ak i in u vojsci koja više ne postoji. Da stvar bude gora, u „demokratskom i pluralisti kom društvu“ u kojem postoji „medijska sloboda“, hrvatski „mainstream“ mediji su toliko blokirani, da široka javnost uop e ne zna istinu o Titu. Štoviše, mediji su puni hvalospjeva njegovih „obožavatelja“ organiziranih u razne udruge koje slave ak i njegov „ro endan“ isti u i „zvijezdu petokraku“, simbol zlo ina. Uskoro se to spremaju ponovo u initi u Kumrovcu kuda treba sti i ak i „ro endanska štafeta“ koja je krenula iz Slovenije, pa preko Fažane koja je ponovno dobila Titovu rivu, bez imalo srama ili barem straha od istine koja ih nezaustavljivo sustiže.